

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Veroniky Poláčkovej, v právnej veci žalobcu **H. K. P.**, IČO: X., Š., zastúpeného *JUDr. E. K., advokátom so sídlom v K.*, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 17.05.2007, číslo: I/225/1838-41585/2007/990705-r, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 3S/46/2007-41 zo dňa 16.01.2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/46/2007-41 zo dňa 16. januára 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **je povinný** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 63,65 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. E. K., advokáta v K..

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.2, písm. d/ OSP zrušil a vrátil na ďalšie konanie žalovanému rozhodnutie zo dňa 17. mája 2007 číslo: I/225/1838-41585/2007/990705-r, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zák.č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Poprad č. 717/230/68866/06/Neuv zo dňa 02.11.2006, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2003 v sume 2 586 300,-- Sk okrem iného i s odôvodnením, že reklamná činnosť nie je činnosťou za účelom ktorej hokejový klub

vznikol. Príjmy z reklamnej činnosti patria medzi príjmy z ostatných zdaňovaných činností. Správca dane správne pri kontrole posudzoval príjmy z hľadiska predmetu dane, to znamená, či príjem je predmetom dane podľa § 18 ods. 4 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov alebo nie je a nie z hľadiska dosahovania zisku, ako sa nesprávne domnieva odvolávajúci sa. Náklady správca dane posudzoval z pohľadu toho, či boli vynaložené na činnosť za účelom ktorej daňovník vznikol, alebo na dosiahnutie zdaniteľných príjmov.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu a stanov žalobcu je nesporné, že žalobca vznikol ako občianske združenie podľa zákona č. 83/1990 Zb., registrované Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky dňa 03.09.2001 pod č. VVS/1-900/90-18960.

Z čl. 2 písm. h/, i/ stanov teda vyplýva, že základným poslaním žalobcu je aj získavať prostriedky na zabezpečenie činnosti klubu, športovú prípravu družstiev a na ekonomickú podporu, na základnú športovú činnosť ďalších členov klubu a podieľa sa na činnosti umožňujúcej získavanie ekonomických zdrojov v prospech rozvoja klubu, kde možno zaradiť aj finančné prostriedky získané prostredníctvom reklamy, ktorými žalobca zabezpečoval prostriedky na svoju činnosť a ciele, pre ktoré bol zriadený.

Ak žalovaný v preskúvanom rozhodnutí bez náležitého odôvodnenia uvádza, že príjmy z reklamnej činnosti patria medzi príjmy z ostatných zdaňovaných činností a nesúvisia s činnosťou za účelom ktorej žalobca vznikol, je takéto rozhodnutie pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť (protirečivosť argumentov žalovaného) nepreskúmateľné, v rozpore s § 30 ods. 3, 7 zákona č. 511/1992 Zb.. Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania vo výške 300,69 €. Tieto pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 € a z trov právneho zastúpenia v sume 234,69 €, ktoré boli vypočítané podľa § 11 ods. 1 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhlášky). Podľa § 11 ods. 1 vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Keďže predmetom konania bolo preskúvanie zákonnosti rozhodnutia, čiže konanie, ktorého hodnotu nie je možné vyjadriť v peniazoch, súd pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z tohto zákonného ustanovenia. To, že sa nevychádza z hodnoty sporu analogicky vyplýva aj zo zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, keď podľa položky 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov je výška súdneho poplatku určená pevnou sumou, nevypočítava sa z hodnoty veci a vyplýva to aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave 5Sžf 3/2008. Odmena bola priznaná za tieto úkony právnej služby:

1/ prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 09.07.2007 (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) v sume 45,51 €, 2/ návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia zo dňa 2.8.2007 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky) v sume 45,51 €, 3/ účasť na pojednávaní dňa 16.01.2009 (§ 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky) v sume 53,49 € + daň z pridanej hodnoty v sume 27,46 €, čo predstavuje 19 % z tarifnej odmeny 144,51 €, náhrada cestovných výdavkov za cestu Košice – Prešov – Košice (68 km) na pojednávanie dňa 16.01.2009 v sume 20,64 € osobným motorovým vozidlom Audi A6 pri spotrebe 12,3 l/100 km podľa kópie pripojeného technického preukazu a pri cene benzínu 0,980 €/l ($12,3 \text{ l}/100 \times 68 \times 0,980 = 8,20 \text{ €}$) a pri náhrade za použitie motorového vozidla v sume 0,183 €/km podľa zákona č. 283/2002 Z.z. a naň nadväzujúceho opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z.z. ($68 \text{ km} \times 0,183 \text{ €/km} = 12,44 \text{ €}$) a náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 vyhlášky) v sume 42,08 € za cestu na pojednávanie a späť dňa 16.01.2009 za 4 polhodiny po 10,52 € / polhodinu podľa písomného vyčíslenia právneho zástupcu žalobcu.

Proti výroku vo veci samej podal žalovaný včas odvolanie. Nestotožnil sa s dôvodmi, pre ktoré krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil na ďalšie konanie. Ak by nepodal tento opravný prostriedok, a mal by byť v zmysle § 250j ods. 6 O.s.p. viazaný právnym názorom súdu, tak by v najvšeobecnejšej rovine musel prijať zver, že príjmy z reklamnej činnosti možno zaradiť medzi činnosti občianskeho združenia na účel, na ktorý žalobca vznikol (v tomto rozsahu sa súd stotožnil s názorom žalobcu uvedeným v žalobe, keď vôbec túto možnosť pripustil), a že touto reklamnou činnosťou realizuje žalobca svoje základné poslanie.

Hlavným dôvodom námietok je poukázanie na obsah vlastného rozhodnutia žalovaného v tom, že nikde sa v ňom nekonštatuje, že reklamná činnosť je základným poslaním združenia. Túto filozofiu do prípadu vniesol práve žalobca a súd i ju zrejme osvojil. Pokiaľ ide o súdom konštatovaný nedostatok dôvodov rozhodnutia, poukazuje na to, že žalovaný v odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k obsahu jednotlivých námietok odvolávajúceho sa (strana 6, 7 a 8) uvádza dôvody, prečo reklamná činnosť nemôže byť základným poslaním, a to je hľadisko predmetu dane. Totiž žiadna činnosť, ktorá je predmetom dane z príjmov, nemôže byť základným poslaním občianskeho združenia a tento rozhodujúci dôvod záverov daňových orgánov je v odôvodnení rozhodnutia uvedený práve z tohto hľadiska sa žalovaný vysporiadaval aj s námietkami odvolávajúceho sa. Žalobca sa však svojimi námietkami v doteraz vedených konaniach snaží práve o to, aby činnosť zodpovedajúca predmetu dane (reklamná činnosť) u týchto daňovníkov sa stala činnosťou zabezpečujúcou účel vzniku, a táto činnosť bola ich základným poslaním (a tak príjmy z tejto činnosti by boli oslobodené), a to spôsobom – vnieť do základného poslania združenia vymedzeného v čl. 2 písm. h/ a i/ Stanov predmet dane z príjmov, t.j. reklamnú činnosť. Nie je to však správne, lebo reklamná činnosť je jednoznačne predmetom dane u týchto subjektov a súčasne je aj činnosťou, ktorou sa dá zisk dosiahnuť alebo sa dosiahne. Navrhoval, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 3S/46/2007-41 zo dňa 16.01.2009 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 13.03.2009 k odvolaniu žalovaného navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Žalobcovi nie je známe, na základe čoho žalovaný dospel k záveru, že žiadna činnosť, ktorá je predmetom dane z príjmov, nemôže byť základným poslaním občianskeho združenia. Takýto záver je v rozpore so zámerom uvedeným v ustanovení § 18 ods. 4 a § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 366/1999 Z.z. Podľa § 18 ods. 4 zákona č. 366/1999 Z.z. príjmy z reklám sú predmetom dane daňovníkov, ktorí nie sú založení alebo zriadení na podnikanie. Ak však v príjmoch z reklám ide o príjmy plynúce z činnosti, na ktorej účel daňovník vznikol, ak táto činnosť nezakladá cenovú konkurenciu voči iným osobám, a ktorá je ich základným poslaním vymedzeným osobitným predpisom, potom tieto príjmy sú podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 366/1999 Z.z. od dane oslobodené. Súčasne poukazoval na stanovisko Ministerstva financií SR k metodickému pokynu Daňového riaditeľstva SR č. 4/3/2005, z ktorého vyplýva, že ak je získanie finančných prostriedkov prostredníctvom reklamy jednou z hlavných činností športových klubov na zabezpečenie činnosti, za účelom ktorej tento športový klub vznikol a táto činnosť nezakladá cenovú konkurenciu, je príjem z reklamy oslobodený od dane. Pri posudzovaní cenovej konkurencie je potrebné brať na zreteľ, že športové kluby spravidla nie sú v situácii, v ktorej môžu určovať cenovú úroveň reklamy.

Proti výroku o trovách konania podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Imanentnou súčasťou právneho štátu je aj princíp právnej istoty. Princíp právnej istoty spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že súdy budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať aplikovať (napr. II.ÚS 48/97). V právnom štáte musí ísť o vytvorenie istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (PL. ÚS 16/95). Ešte začiatkom roka 2008 Najvyšší súd SR pri žalobách podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. priznával žalobcovi trovy konania podľa ustanovenia § 10 ods. 1 vyhlášky 655/2004 Z.z. (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 3Sžf 33/2007 zo 14. februára 2008). K zmene právneho názoru na uplatňovanie trov konania pri žalobách podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. došlo svojvoľne bez akejkoľvek zmeny vyhlášky č. 655/2004 Z.z. rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania. Ak postup súdu pri rozhodovaní trovách konania nie je v súlade so zákonom, potom porušuje základné právo účastníka konania na súdnu ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta O.s.p.) a podľa § 250 ja ods. 3, druhá veta O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu z iných právnych dôvodov ako vecne správny potvrdil.

Skutkový stav nebol medzi účastníkmi konania sporný. Spornými boli právne východiská účastníkov konania k aplikácii § 18 ods. 4, 5 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach

z príjmov vo vzťahu k ust. § 19 ods. 1, písm. a/ zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov.

Žalobca vychádzal z názoru, že príjem z reklamy by mal byť predmetom zdanenia len vtedy, ak je splnená aj tretia definícia podnikania (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, t.j. „účel“, ktorým je dosiahnutie zisku. V prípade subjektov nezriadených na podnikanie nejde o naplnenie znakovkej podstaty definície podnikania, pretože účelom šírenia reklamy v tomto prípade nie je dosahovanie zisku, ale získavanie finančných prostriedkov na financovanie celospoločenských záujmov a priorít, ktorými je rozvoj telesnej kultúry a športu. Predmetom dane v tomto prípade by mal byť len dosiahnutý kladný rozdiel medzi zdrojom príjmov a účelovo preukázateľne vynaloženými výdavkami na zabezpečenie činnosti, pre ktorú bol predmetný subjekt zriadený.

Žalovaný vychádzal z právneho názoru, že daňovník vznikol ako subjekt nezaložený na podnikanie so základným poslaním vymedzeným v stanovách združenia. Všetka ostatná činnosť, okrem základného poslania je činnosť, ktorá podlieha zdaneniu daňou z príjmov z právnických osôb. Teda príjmy a výdavky je potrebné rozlišovať na tie, ktoré súvisia s činnosťou, za účelom ktorej daňovník vznikol (stanovy združenia), a na príjmy a výdavky, ktoré súvisia s ostatnou činnosťou združenia, teda s činnosťou zdaňovanou. Reklamná činnosť nie je činnosťou, za účelom ktorej hokejový klub vznikol. Príjmy z reklamnej činnosti patria medzi príjmy z ostatných zdaňovaných činností. Správca dane správne pri kontrole posudzoval príjmy z hľadiska predmetu dane, to znamená, či príjem je predmetom dane podľa § 18 ods. 4 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov alebo nie je, a nie z hľadiska dosahovania zisku, ako sa nesprávne domnieval daňovník. Žalovaný súčasne uviedol podľa neho zásadný argument, že žiadna činnosť, ktorá je predmetom dane z príjmov, nemôže byť základným poslaním občianskeho združenia.

Najvyšší súd konštatuje, že v daňovom konaní išlo o zásadnú právnu otázku týkajúcu sa zdaňovania príjmov reklamy u športových klubov, ktoré sú občianskymi združeniami. Príjem z reklamy je spravidla jediným rozhodujúcim príjmom na udržanie rozvoja športu. Ide o zásadnú právnu otázku týkajúcu sa výkladu a aplikácie ust. § 18 ods. 4, 5 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov vo vzťahu k ust. § 19 ods. 1, písm. a/ zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd sa stotožnil so žalobcom, že príjem občianskeho združenia je predmetom dane práve z hľadiska dosahovania zisku. To explicitne vyplýva z ust. § 18 ods. 4 zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach príjmov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého predmetom dane daňovníkov, ktorí nie sú založení alebo zriadení na podnikanie, sú príjmy z činností, **ktorými dosahujú zisk alebo ktorými sa dá zisk dosiahnuť**, a to vrátane príjmov z predaja majetku, príjmov z nájomného, príjmov z reklám, príjmov z členských príspevkov a príjmov, z ktorých sa daň vyberá osobitnou sadzbou (§ 36).

Podľa názoru súdu interpretačne nesprávne východisko žalovaného spočíva v tom, že z tohto ustanovenia zákona vyvodzuje, že pomenované zdroje príjmov (príjmy z predaja

majetku, príjmy z nájomného, príjmy z reklám, príjmy z členských príspevkov a príjmy, z ktorých sa daň vyberá osobitnou sadzbou) sa už a priori považujú za príjmy, ktorými sa dosahuje zisk. Táto skutočnosť sa však dá zistiť až a posteriori, po skončení zdaňovacieho obdobia, kedy bude známa výška vynaložených nákladov (definícia zisku). Teda správcom dane apriórne rozlišovanie príjmov a s tým súvisiace vecné rozlišovanie činnosti športového klubu na samostatnú podnikateľskú časť a samostatnú neziskovú časť nemá oporu v ust. § 18 ods. 4 zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov a ani v zákone o združovaní občanov.

Podľa § 1 ods. 3, písm. b/ zák.č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov tento zákon sa nevzťahuje na združovanie občanov na zárobkovú činnosť.

Občianske združenia nemôžu vykonávať zárobkovú činnosť, t.j. činnosť za účelom dosiahnutia zisku v zmysle § 2 ods. 1 zák.č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Rozčleňovanie činnosti občianskych združení na zárobkovú, z pohľadu správcu dane na podnikateľskú zdaňovanú činnosť a hlavnú nezdaňovanú činnosť, je preto v rozpore s § 1 ods. 3, písm. b/ zák.č. 83/1990 Zb. O združovaní občanov v znení neskorších predpisov. Najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Poprad č. 717/230/68866/06/Neuv zo dňa 02.11.2006 strana 2, kde správca dane konštatuje, že „... pri kontrole bolo zistené, že kontrolovaný daňový subjekt v roku 2003 dodržal zásadu členenia nákladov a výnosov na zdaňovanú a nezdaňovanú činnosť. Vo výkaze ziskov a strát k 31.12.2003 členil náklady a výnosy na hlavnú nezdaňovanú činnosť a podnikateľskú zdaňovanú činnosť“.

Najvyšší súd konštatuje, že činnosť občianskeho združenia je jednotná a nemôže byť v žiadnom prípade zárobková. Práve toto ustanovenie zákona o občianskych združeniach predpokladá, že ziskovať peňažné prostriedky združenie môže iba do rozsahu, aby pokrylo vlastnú činnosť podľa stanov a na účel na ktorý vzniklo. Inak môže byť združenie rozpustené.

Časť právnej normy ustanovenia § 18 ods. 4 zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach príjmov v znení neskorších predpisov podľa ktorej „*príjmy z činností, ktorými sa dá zisk dosiahnuť rovnako nemožno považovať za ustanovenie, ktoré by a priori vecne identifikovalo zdaniteľné príjmy. To či sa dá dosiahnuť zisk možno vyhodnotiť až po zistení výdavkov. Toto ustanovenie rovnako možno aplikovať iba a posteriori po skončení zdaňovacieho obdobia, kedy bude známa výška vynaložených nákladov na činnosť, za účelom ktorej žalobca vznikol. Uvedené ustanovenie umožňuje správcovi dane posúdiť vecnú súvislosť vynaložených výdavkov so získaním príjmu.*

Teoreticky, z každej príjmovej činnosti (§ 18 ods. 1 zák.č. 366/1999 Z.z.) sa dá dosiahnuť zisk, pokiaľ sú výdavky nižšie ako príjem. Predmetom dane je len dosiahnutý kladný rozdiel medzi zdrojom príjmov a účelovo preukázateľne vynaloženými výdavkami na zabezpečenie činnosti, pre ktorú bol predmetný subjekt zriadený.

Podľa § 18 ods. 4 zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach príjmov v znení neskorších predpisov predmetom dane daňovníkov, ktorí nie sú založení alebo zriadení na podnikanie, sú príjmy z činností, **ktorými dosahujú zisk alebo ktorými sa dá zisk dosiahnuť**, a to vrátane príjmov z predaja majetku, príjmov z nájomného, príjmov z reklám, príjmov z členských príspevkov a príjmov, z ktorých sa daň vyberá osobitnou sadzbou (§ 36).

Príjmy športového klubu z reklamy patria do daňového režimu ustanovenia § 18 ods. 4 zák.č. 366/1999 Z.z. To však neznamená, že reklama je ipso facto činnosť, ktorou sa dosahuje zisk, alebo dá dosiahnuť zisk. Predmetom dane môže byť len dosiahnutý kladný rozdiel medzi príjmom z reklamy a účelovo preukázateľne vynaloženými výdavkami na zabezpečenie športovej činnosti, pre ktorú bol žalobca zriadený.

Podľa § 19 ods. 1, písm. a/ prvá veta zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach príjmov v znení neskorších predpisov od dane sú oslobodené príjmy daňovníkov uvedených v § 18 ods. 5 **plynúce z činnosti, na ktorej účel daňovník vznikol, ak táto činnosť nezakladá cenovú konkurenciu voči iným osobám, a ktorá je ich základným poslaním vymedzeným osobitným predpisom s výnimkou príjmov, z ktorých sa daň vyberá osobitnou sadzbou (§ 36).**

Ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/ zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov upravuje oslobodenie od dane príjmov plynúcich z činnosti za účelom ktorej športový klub vznikol. Príjmy z reklamy pod toto ustanovenie nepatria, neplynú zo športovej činnosti (základného poslania, ktoré vyplýva už aj priamo z názvu – hokejový klub). Oslobodenými príjmami takto môžu byť príjmy zo vstupného na hokejové zápasy, príjmy z „predaja“ hráčov, príjmy z televíznych a rozhlasových prenosov zápasov hokejového klubu a pod. Keďže ide o oslobodený príjem podľa zákona o daniach z príjmov, nie je možné k týmto príjmom priradiť daňové výdavky. Preto postup správcu dane, keď posudzoval výdavky z pohľadu toho, či boli vynaložené na činnosť za účelom ktorej daňovník vznikol, alebo na dosiahnutie zdaniteľných príjmov nie je v súlade s ust. § 19 ods. 1, písm. a/ zákona č. 366/1999 Z.z. Najvyšší súd poukazuje na to, že zákon o daniach z príjmov termín používaný správcou dane „nezdaňované náklady“ nepozná a takéto náklady nie je možné priradiť k príjmom, ktoré sú od dane v zmysle § 19 ods. 1 písm. a/ zák.č. 366/1999 Z.z. oslobodené. Predmet dane z príjmov sú iba príjmy od dane neoslobodené a k týmto príjmom sa viažu náklady. Predmetom dane je len dosiahnutý kladný rozdiel medzi zdrojom príjmov a účelovo preukázateľne vynaloženými výdavkami na zabezpečenie činnosti, pre ktorú bol predmetný subjekt zriadený. Podľa § 23 ods. 1 zák.č. 366/1999 Z.z. základom dane je rozdiel medzi príjmami **s výnimkou príjmov, ktoré nie sú predmetom dane, príjmov oslobodených od dane** a daňovými výdavkami (§ 24), a to pri rešpektovaní ich vecnej a časovej súvislosti v danom zdaňovacom období. Ak daňové výdavky presahujú príjmy, rozdiel je daňovou stratou.

Odôvodnenie súdu prvého stupňa v časti výroku o trovách konania je vecne správne a najvyšší súd naň v celom rozsahu odkazuje v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. Žalobca mal v odvolacom konaní úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávali z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby poskytnutej advokátom žalobcovi podľa § 11 ods. 1 vyhl.č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom v čase vykonania úkonu 63,65 € (vyjadrenie zo dňa 13.03.2009 k odvolaniu žalovaného 53,49 € +10,16 € DPH). Najvyšší súd sa celom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa vysloveného ohľadne základu tarifnej odmeny a v celom rozsahu naň odkazuje i pre účely trov odvolacieho konania. Preto nepriznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s písomným vyčíslením trov odvolacieho konania zo dňa 19.03.2010, v ktorom vyčíslil trovy odvolacieho konania základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 11. marca 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková